



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Slavíkovou
sídlem Wenzigova 1871/5, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, č. j.: OAM-851/ZA-ZA11-D02-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, č. j.: OAM-851/ZA-ZA11-D02-2022, jímž byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Francouzská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že bylo rozhodováno na základě nedostatečných zjištění a důkazů, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, na jeho základě nebyla věc posouzena zákonně, nebyly zjištěny všechny skutečnosti v její prospěch i neprospěch, přijaté řešení neodpovídá konkrétním okolnostem a nebyly šetřeny základní zásady; ve vlasti X., měla pak X., žalobkyně se rozhodla přesídlit do České republiky kvůli její kultuře i historii, s X. získala francouzské vízum, ale jejich cílem byla Česká republika, žije zde X. a má tu X.; Francie není příslušným státem, nikdy tam nevstoupila, nemá tam žádné sociální ani rodinné zázemí, v České republice má možnost X. a být přínosem pro X., X. chce na území České republiky studovat a X., ve Francii jsou sociální bouře a velká migrační vlna, její žádost by nebyla posouzena bez zjevných nedostatků a rizik, odkaz na čl. 12 Dublinského nařízení nemůže stačit; v případě jejím a X. měl být aplikován čl. 17 Dublinského nařízení, na území České republiky má pracovní, kulturní a sociální vazby, X., tyto okolnosti však žalovaný nezjistil.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu a respektující ustálenou judikaturu, přijaté řešení odpovídalo konkrétním okolnostem a je patřičně odůvodněno, příslušným státem je Francouzská republika, žalobkyně byla držitelkou francouzského víza, Francie svou příslušnost uznala, možnými systémovými nedostatky ve francouzském azylovém řízení se řádně zabýval, Francie musí žalobkyninu žádost o mezinárodní ochranu posoudit objektivně a nestranně. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne X. žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v České republice.
6. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 10. 2022 uvedla, že dne X. odletěla z vlasti do X., následující den přijela osobním vozem do České republiky, bylo jí uděleno francouzské vízum platné do dne X., o mezinárodní ochranu v jiném státě nepožádala, je zdravá, pravidelně neužívá žádné léky.
7. Během pohovoru vedeného dne 3. 10. 2022 žalobkyně dále uvedla, že má vyřízeno francouzské vízum, protože má ve Francii X., v České republice má X., X. zůstal ve vlasti, v České republice má kontakty, do Francie a X. nechce, nemá tam žádné vazby, od začátku vůbec neuvažovala o podání žádosti o mezinárodní ochranu ve Francii, nemá problém odjet do Francie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

8. Dne 4. 10. 2022 byla vyhotovena žádost o převzetí žalobkyně určená Francii (vyplněný formulář žádosti o převzetí ze dne 4. 10. 2022).
9. Správní spis obsahuje Informaci OAMP ze dne 21. 12. 2021, Francie, azylový systém.
10. Dne 16. 2. 2023 se právní zástupce nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí.
11. Dále žalovaný vydal dne 3. 3. 2023 žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle ust. čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
15. Podle ust. čl. 17 odst. 1 alinea první Dublinského nařízení *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
16. Soud předně uvádí, že dle kritérií Dublinského nařízení je státem příslušným k posouzení žalobkyniny žádosti skutečně Francie. Žalovaný kritéria řádně vyhodnotil na s. 2 až 4 napadeného rozhodnutí, s jeho závěry se lze ztotožnit. Žalobkyně není nezletilou osobou ani její rodinní příslušníci (vizte čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení) nejsou žadateli o mezinárodní ochranu ani jejími poživateli, uplatnění kritérií Dublinského nařízení ve vztahu k žalobkyni nepovede ani k oddělení rodinných příslušníků. Zbývalo tak kritérium dle držení platného víza, bylo zjištěno, že žalobkyně byla v době podání žádosti o mezinárodní ochranu dne X. držitelkou víza vydaného Francouzskou republikou, která je tudíž státem příslušným k posouzení žalobkyniny žádosti o mezinárodní ochranu (čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení). Okolnosti týkající se obecného cizineckého práva, tj. určité socioekonomické, pracovní, studijní či kulturní zázemí, kritériem pro určení příslušného státu nejsou, smyslem a účelem Dublinského nařízení je naopak snaha eliminovat podávání žádostí o mezinárodní ochranu s cílem obejít standardní nástroje legalizace pobytu a spekulování ohledně ideální země v rámci členských států EU stran podání azylové žádosti (tzv. asylum shopping).
17. Z ničeho nevyplývají ani možné systémové nedostatky ve francouzském azylovém řízení. Dle Informace OAMP ze dne 21. 12. 2021 probíhá azylové řízení ve Francii standardně, průměrný čas pro rozhodnutí činil roku 2020 262 dnů, žadatelé absolvují pohovor, k dispozici mají tlumočníka, při pohovoru může být přítomen právník, v Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

souvislosti s podáním a posouzením žádosti mají žadatelé nárok na právní poradenství, pro zajištění právní pomoci v odvolacím řízení bývá na žádost obvykle poskytnuto bezplatné zastupování, odvolání má odkladný účinek a rozhoduje o něm specializovaný soud, je zjišťován status zranitelnosti a je na něj brán v řízení ohled, řízení je v případě dublinských navrátilců standardní, žádost musí podat na konkrétní prefekturu, ale cesta jim není zajištěna ani hrazena, musí absolvovat standardní registrační proces, který může v konkrétních prefekturách činit až několik týdnů bez nároku na ubytování či jinou asistenci, v ubytovacích zařízeních pak čelí nedostatku míst, k ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu slouží azylová střediska, kapacita center je nedostačující, roku 2020 bylo ubytováno jen 51 % žadatelů, ve střediscích je poskytována informační a sociální pomoc, podmínky ve střediscích jsou standardní a uspokojivé, téměř polovina žadatelů pobývá mimo střediska v nevyhovujících podmínkách včetně neformálních uprchlických táborů, finanční podpora neumožňuje zajištění důstojného bydlení, vůči uprchlíkům bez domova se vyskytly případy policejní šikany a jejich vykazování z nepovolených táborů bez dalšího řešení situace, žadatelé dostávají hmotnou i finanční podporu, na přístup na pracovní trh mají žadatelé nárok po šesti měsících od podání žádosti, překážkou je získání konkrétního pracovního povolení, které je vydáváno jen pro profese s nedostatkem domácích pracovníků, přístup k zdravotní péči mají žadatelé za stejných podmínek jako francouzští rezidenti, po třech měsících pobytu se mohou přihlásit do systému všeobecného zdravotního pojištění, žadatelé nemohou být dle legislativy zajištěni, v praxi jsou do detence umísťováni v případě učinění prvních kroků k registraci, pokud k ní formálně nedošlo, k zajištění existuje několik alternativ, maximální délka zajištění činí 90 dnů, v průběhu jeho trvání je třeba opakovaný souhlas soudu, lhůty jsou obecně dodržovány, detenční zařízení nejsou vězeňskými zařízeními, podmínky považují francouzské orgány za uspokojivé, v uplynulých letech v zařízeních proběhlo několik vzpour, hladovek a sebevražd, lidskoprávní organizace kritizují nedostatečné vzdělání personálu, absenci lékařského vyšetření při přijetí, nedostatek aktivit, pseudo-vězeňské podmínky, jazykovou bariéru a nedostatek psychologické péče, v detenčních zařízeních jsou téměř nepřetržitě pracovníci nevládních organizací poskytující podporu včetně právního poradenství, osoby v detenci mají nárok na nezbytnou zdravotní péči, v praxi byla péče dostupná, ale trpěla kapacitními nedostatky, zejména stran prohlídky při přijetí a psychiatrické péče, roku 2020 bylo ve Francii podáno 62 067 žádostí o mezinárodní ochranu a vydáno 70 036 rozhodnutí, z toho 13 864 pozitivních, téhož roku bylo Francii adresováno 8 078 dublinských žádostí a bylo realizováno 1 626 transferů do Francie. Ve francouzském azylovém řízení existují jisté dílčí nedostatky, které však nepředstavují systémové nedostatky, jak je má na mysli Dublinské nařízení, žalobkyně i X. jsou dospělé, zdravé a svéprávné, není namístě se domnívat, že by kvůli nedostatkům francouzského azylového řízení mohly reálně čelit nelidskému či ponižujícímu zacházení. Tvrzené sociální bouře ve Francii žalobkyně ničím nedokládá a vliv takových okolností na azylové řízení z ničeho nevyplývá, tím méně v míře dosahující úrovně systémových nedostatků, jež by s sebou mohly nést riziko nelidského či ponižujícího zacházení; totéž platí o obecné námitce velkého množství migrantů, Francie dle dokumentu nápor zvládá dostatečně, resp. nedochází k relevantním systémovým nedostatkům.

18. Žalovaný se existencí systémových nedostatků řádně zabýval na s. 4 napadeného rozhodnutí, vyšel zejména z Informace OAMP ze dne 21. 12. 2021, uvedl, že systémové nedostatky ve francouzském azylovém řízení nebyly deklarovány ani ze strany EU, Evropského soudního dvora, Evropského soudu pro lidská práva či Úřadu Vysokého Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

komisaře OSN pro uprchlíky, Francie je členem EU, lidská práva jsou zde dodržována, činnost právnických osob dohlížejících na dodržování lidských práv je zaručena, Francie je bezpečnou zemí, uvedený náhled sdílí Česká republika s ostatními státy EU, francouzského azylového systému se neobávají ani uprchlíci, kteří v počtu tisíců ročně o mezinárodní ochranu žádají. Takové odůvodnění shledává soud dostačujícím, ba důkladným, zvláště v kontextu konečného tvrzení žalobkyně z pohovoru, že nemá problém do Francie odjet.

19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení a neposoudil tak žalobkyninu žádost o mezinárodní ochranu i přes svou nepříslušnost. Žalovaný uvedl, že podstatou ustanovení jsou především důvody pro sloučení rodiny a kulturní důvody, žalobkyně nemá v České republice žádné podstatné rodinné vazby, X. je ve stejné pozici jako ona a žalobkyně navíc nakonec vyjádřila ochotu do Francie odjet, řádné důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení tudíž nebyly shledány. Zhodnocení žalovaného ohledně neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení shledává soud dostatečným a adekvátním. K úvahám stran čl. 17 Dublinského nařízení se vyslovil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“), který v první právní větě k rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j.: 2 Azs 222/2016 – 24, uvedl: *„Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepříslušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“* Na druhou stranu NSS dospěl k závěru, že povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 Dublinského nařízení státu nevzniká ani tehdy, nastane-li výjimečná situace (vizte rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j.: 1 Azs 398/2017 – 25). Žalovaný při svých úvahách libovůli neprojevil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení na žalobkyninu věc. Soud s žalovaným rovněž souhlasí, že u žalobkyně neexistují žádné zřetele hodné důvody, je zletilá, zdravá, svéprávná, nemá zde rodinné vazby, X., který zásadní vazbu nepředstavuje, do České republiky přicestovala X., proto nelze mít ani její kulturní, pracovní či jiné vazby (včetně X.) za hodné zvláštního zřetele. Námitky dožadující se aplikace ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení tudíž soud neshledal důvodnými.
20. V mezích žalobních bodů nedošlo ani k porušení základních procesních ustanovení správního řízení, byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, žalovaný vzal v potaz okolnosti ve prospěch i neprospěch žalobkyně a přijaté rozhodnutí rovněž odpovídalo specifikům konkrétního případu.
21. Pokud žalobkyně i X. přijely do České republiky teprve v X., nepředstavuje X. natolik zásadní okolnost, aby mohla něco změnit na posouzení žalovaného, soud proto neprovedl důkaz X. Soud neprováděl pro nadbytečnost jako důkaz ani vyjádření francouzské strany, které předložil žalovaný.
22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. května 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.